

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/115/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212219909
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212219909.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Královej v právnej veci navrhovateľa: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., Bratislava, Dúbravská cesta č. 14, IČO: 35 919 001, proti odporcovi: Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Trnavská cesta č. 82, IČO: 36 062 235, zastúpený spoločnosťou SHM PARTNERS s. r. o., Bratislava, Svätoplukova č. 28, IČO: 47 235 616, za ktorú koná JUDr. Dušan Hrnčiar, PhD., o zaplatenie sumy 469,47 €, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 10. decembra 2012, č.k. 7 C 226/2012-79, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 10. decembra 2012, č.k.
C 226/2012-79, p o t v r d z u j e .

7

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 41,24 € spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu spoločnosť SHM PARTNERS s. r. o., Bratislava, Svätoplukova č. 28, IČO: 47 235 616, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 10.12.2012, č.k. 7 C 226/2012-79, návrh zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 28,-- € a trovy právneho zastúpenia v sume 195,98 € do rúk právneho zástupcu odporcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrhom na začatie konania doručeným súdu dňa 1.8.2012 sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 469,47 € spolu s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 24.8.2010 došlo k dopravnej nehode motorového vozidla EČV: W. XX XX ", ktorého prevádzkovateľom je spoločnosť VOR, spol. s r. o., na komunikácii D1 km 447,00. Uvedenou dopravnou nehodou došlo k poškodeniu zvodidiel a stĺpikov, a tým ku škode na majetku navrhovateľa v sume 1.481,83 €. Navrhovateľ si uplatnil náhradu škody u odporcu listom zo dňa 7.12.2010, listom zo dňa 6.12.2010 odporca upovedomil navrhovateľa, že korešpondenčným partnerom zodpovednostného poisťovateľa škodcu je J. L. T. a.s. Následne bolo v prospech účtu navrhovateľa uhradené poistné plnenie v sume 1.012,36 €, krátené o sumu 469,47 € z titulu amortizácie. Výpočet amortizácie navrhovateľ nespochybňoval, mal však za to, že táto nemala byť vôbec odpočítaná; náklady na odstránenie poškodenia cestnej komunikácie vynaložil v sume 1.481,83 €. Z ustanovenia § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. je škodca povinný uhradiť správcovi komunikácie náklady spojené s odstránením poškodenia a uvedením komunikácie do pôvodného stavu bez obmedzenia. Existenciou špeciálnej zákonnej úpravy je vylúčená možnosť uplatňovania zhodnotenia súčastí diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií ich opravou. Hodnota použiteľných zvyškov v tomto prípade bola 48,71 €, ktoré už odpočítal od vyčíslenej škody.

Odporca s návrhom navrhovateľa nesúhlasil a navrhol ho zamietnuť. Dôvodil, že nie je vo veci pasívne vecne legitimovaný, škoda bola spôsobená vozidlom evidovaným v Českej republike, pričom na škodu spôsobenú prevádzkou tohto vozidla sa vzťahovalo poistenie uzavreté v spoločnosti Č. T., a.s. Preto v danom prípade poskytla navrhovateľovi poistné plnenie J. L. T. a.s. ako likvidačný zástupca spoločnosti Č. T., a.s., pre územie Slovenskej republiky. V danom prípade nejde o prípad škody, ktorá by mala byť hrazená z poistného garančného fondu vedeného odporcom. Preto vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane. Navyiac navrhovateľovi bolo poskytnuté poistné plnenie zodpovedajúce skutočnej škode, ktorá zodpovedá nákladom vynaloženým na uvedenie poškodenej veci do pôvodného stavu v čase bezprostredne pred poškodením. Suma skutočnej škody bola vyčíslená tým spôsobom, že od nákladov vynaložených navrhovateľom na odstránenie poškodenia zvodidiel a stĺpikov bola odpočítaná suma zhodnotenia v dôsledku ich opravy. Hodnota zvodidiel a stĺpikov po vykonaní opravy bola totiž vyššia ako ich hodnota bezprostredne pred ich poškodením. Ak by bolo navrhovateľovi poskytnuté poistné plnenie v sume nákladov vynaložených na opravu, došlo by u navrhovateľa k bezdôvodnému obohateniu.

Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázané, že dňa 24.8.2010 o 07.30 hod. na diaľnici D1 smer z Ružomberka do Liptovského Mikuláša km 447,00 došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič R. L. na motorovom vozidle EČV: W. XX XX, ktorého vlastníkom bola spoločnosť VOR spol. s r. o., Česká republika, pri ktorej došlo k poškodeniu zvodidiel v dĺžke cca 65 m. Navrhovateľ si vyčíslil škodu v sume 1.481,83 € (v tejto sume bola od nákladov na opravu už odpočítaná hodnota kovového šrotu, teda použiteľných zvyškov) a jej náhradu si uplatnil u odporcu listom zo dňa 7.12.2010, doručeným mu dňa 14.12.2010. Z korešpondencie vyplýva, že na prejednanie a vysporiadanie škodovej udalosti je príslušná spoločnosť J. L. T. a.s. Táto dňa 11.1.2011 ukončila šetrenie poistnej udalosti a poukázala navrhovateľovi poistné plnenie (len) v sume 1.012,36 €, ako rozdiel medzi nákladmi na opravu zvodidiel v sume 1.481,83 € a zhodnotením v zmysle právnych predpisov v sume 469,47 €. Dôvodil ustanovením § 427 ods. 1, ods. 2, § 442 ods. 1, ods. 2, § 443 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, § 4 ods. 2, § 5 ods. 1 písm. d/, § 15 ods. 1, § 24 ods. 2 písm. d/, ods. 5 veta prvá zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Súd mal za to, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu zvodidiel a stĺpikov, že správcom komunikácie, ktorá bola poškodená, bol navrhovateľ a že navrhovateľ na odstránenie tohto poškodenia vynaložil náklady v celkovej sume 1.481,83 € (už po odpočítaní hodnoty kovového šrotu). Sporná medzi účastníkmi bola otázka pasívnej vecnej legitímácie odporcu, ako aj výška vzniknutej škody a v nadväznosti na to posúdenie otázky, či malo byť vyplatené poistné plnenie znížené o čiastku predstavujúcu tzv. zhodnotenie poškodených vecí. Keďže došlo pri dopravnej nehode k poškodeniu diaľnice resp. jej súčasti (zvodidlá), navrhovateľ poukazoval na ustanovenie § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb., podľa ktorého ten, kto poškodenie spôsobil, je povinný uhradiť správcovi (teda navrhovateľovi) náklady spojené s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu, pokiaľ sa nedohodne so správcom komunikácie, že poškodenie odstráni sám. Poškodenie neodstránil sám škodca, ale navrhovateľ, a teda navrhovateľ zo znenia citovaného ustanovenia vyvodzoval, že odporca by mu mal uhradiť všetky náklady vynaložené na odstránenie poškodenia, resp. uvedenia komunikácie do pôvodného stavu, bez ohľadu na vek poškodenej veci. Súd však poukázal na to, že navrhovateľ si uplatňuje v tomto konaní náhradu škody nie od škodcu, ale od poisťovne, resp. od Slovenskej kancelárie poisťovateľov, ktorá však poskytuje poistné plnenie za rovnakých podmienok ako poisťovne (§ 24 ods. 5 zákona č. 381/2001 Zb.), preto rozsah plnenia treba posudzovať podľa zákona č. 381/2001 Zb., predovšetkým § 4 tohto zákona, ako aj § 5 ods. 1 písm. d/ a contrario. Podľa § 5 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona totiž poisťovňa nie je povinná nahrádzať škodu nad rámec ustanovený osobitnými predpismi, pričom zákon tu odkazuje na § 442 až § 449 Občianskeho zákonníka, pokiaľ poistná zmluva neustanovuje inak. V danom prípade medzi škodcom a odporcom žiadna poistná zmluva uzatvorená nebola, teda nebol dohodnutý širší rozsah plnenia, ako je upravený v zákone č. 381/2001 Z.z. Rozsah plnenia odporcu je teda potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 442 až § 449 Občianskeho zákonníka. Pri určení výšky skutočnej škody sa vychádza z ceny v čase poškodenia. Pri škode spôsobenej na starších, použitých alebo opotrebovaných veciach sa zisťuje všeobecná cena, ktorú mali veci v čase poškodenia, teda nie je možné vychádzať z ceny novej veci. Výška náhrady za poškodenú vec pritom nie je závislá od toho, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená. Pri vynaložení určitej

čiasťky na opravu veci je od tejto čiasťky potrebné odrátať čiasťku zodpovedajúcu zhodnoteniu veci oproti jej stavu pred poškodením. Rovnako je to pri výmene starej veci, ktorá bola poškodená, za novú. V konaní nebolo sporné, že v danom prípade boli poškodené staršie zvodidlá, preto podľa názoru súdu poisťovňa postupovala správne, keď pri náhrade škody z ceny novej veci odpočítala tzv. zhodnotenie (ktorého výpočet navrhovateľ nespochybňoval). Takýto postup bol v súlade s vyššie citovanými právnymi predpismi. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Bratislave, ktoré uvedenú otázku posúdili odlišne, dôvodil, že týmito rozhodnutiami nie je viazaný (§ 135 O.s.p.) a navyše judikatúra súdov vyšších stupňov v tejto otázke nie je jednotná, a teda existujú aj opačné rozhodnutia (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.8.2012, sp.zn. 7 Co 329/2010). Nestotožnil sa s námietkou odporcu o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko zo znenia § 16 ods. 1, ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že ustanovenie § 24 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona sa vzťahuje aj na prípady uvedené v § 16 ods. 3 citovaného zákona, ktorý upravuje akúsi fikciu uzavretia hraničného poistenia podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., vyhláškou č. 655/2004 Z.z.; spôsob výpočtu, dôvodnosť, výšku trov, súčasne podrobne odôvodnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, v ktorom namieta, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s výkladom súdu k ustanoveniu § 5 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z.z. Podľa jeho názoru toto ustanovenie nie je na daný prípad aplikovateľné, keďže sa v danom prípade nejedná o škodu, ktorú poistený uhradil alebo sa zaviazal uhradiť nad rámec ustanovený osobitnými predpismi alebo nad rámec právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade škody. Ak by však aj o takýto prípad išlo, bol by stále toho názoru, že Občiansky zákonník by bolo možné použiť len v prípade absencie lex specialis. V danom prípade, kde existuje cestný zákon ako lex specialis k Občianskemu zákonníku, má použitie tohto predpisu prednosť a je potrebné postupovať podľa tohto zákona. Pokiaľ ide o tvrdenie súdu, že výška náhrady škody nie je závislá od toho, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená, dôvodil, že podľa § 9 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. závady v zjazdnosti pozemných komunikácií sú povinní odstrániť bez prieťahov ich správcovia. Nemal tak možnosť voľby, či si nechá vec opraviť, alebo si poškodenú vec opraví sám, prípadne ponechá neopravenú, ale bol povinný v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. vzniknuté poškodenie odstrániť. Je si vedomý toho, že prvostupňový súd nie je viazaný rozhodnutiami krajských súdov, avšak poukázal na dlhodobú rozhodovaciu prax odvolacích súdov aj v ďalších konaniach, kde sa rozhodovalo v rovnakej veci, len s inými účastníkmi konania (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 3.2.2011, sp.zn. 9 Co 255/2010, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 13.6.2012, sp.zn. 13 Cob 65/2012, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 18.7.2012, sp.zn. 18 Co 4/2012). Stotožnil sa s odôvodnením súdu v otázke neuznania námietky odporcu o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a jeho návrhu vyhovieť; žiadal náhradu trov konania. Hoci odvolanie navrhovateľa smeruje aj proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania, vôbec nenamietal vecnú a právnu nesprávnosť rozsudku v uvedenom rozsahu.

Odporca odvolanie nepodal. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol odvolaciemu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako správny potvrdiť. K námietke navrhovateľa, že súd vec nesprávne posúdil pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 5 ods. 1 písm. d/ zákona č. 381/2001 Z.z., pretože predmetné ustanovenie nie je podľa názoru navrhovateľa na predmetnú vec aplikovateľné, poukázal na skutočnosť, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádzal, že toto ustanovenie je potrebné aplikovať na predmetnú vec. Súd ho uvádza len ako súčasť komplexného výkladu ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. vymedzujúceho rozsah povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že obdobne ako poisťovateľ poskytuje v určených prípadoch poistné plnenie zodpovedajúce náhrade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, a to v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. V zmysle uvedeného ustanovenia je rozsah poistného plnenia limitovaný rozsahom spôsobenej škody, pričom škoda je definovaná v ustanoveniach § 442 až § 449 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. uvádzané navrhovateľom nie je lex specialis k uvedeným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, pretože predmetné ustanovenie neobsahuje vymedzenie rozsahu škody vzniknutej na komunikácii v dôsledku jej poškodenia, ale len povinnosť škodcu nahradiť správcovi komunikácie náklady vynaložené na uvedenie komunikácie do pôvodného stavu. Právo na náhradu vynaložených nákladov a právo na náhradu škody sú totiž odlišnými a samostatnými právami prináležiacimi poškodenému, ktorých číselné vyjadrenie nemusí byť rovnaké.

Suma nákladov vynaložených v súvislosti so vznikom škody nemusí byť zhodná so sumou vzniknutej škody, a to vzhľadom na vymedzenie škody ako skutočnej škody či ušlého zisku. Obdobne ako v predmetnej veci bolo rozhodnuté aj vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II. pod sp.zn. 7 C 226/2012 rozsudkom zo dňa 10.12.2012. Uvedené súdne rozhodnutie preukazuje, že v predmetnej veci nejde o ojedinelé rozhodnutie súdov v takejto veci. Žiadal náhradu trov odvolacieho konania v sume 41,24 €, ktorých dôvodnosť, spôsob výpočtu, súčasne odôvodnil.

Navrhovateľ sa k vyjadreniu odporcu k jeho odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.1.2016, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem, súd prvého stupňa nerozhodol podľa ustanovenia § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. júna 2016 (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, právny zástupca odporcu, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, teda aj vo výroku o náhrade trov konania, potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné. Osobitne nepreskúmal vecnú a právnu správnosť rozsudku vo výroku o náhrade trov konania, keďže navrhovateľ nesprávnosť rozsudku v uvedenom rozsahu vôbec nenamietal a odporca odvolanie nepodal. Na tomto mieste zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný návrhom na začatie konania, a teda odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

Navrhovateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a napokon aj vec správne rozhodol po právnej stránke. Rozsudok je podrobne odôvodnený, súd prvého stupňa v ňom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil; obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 O.s.p. Aj v odvolacom konaní zostala sporná otázka náhrady škody v sume 469,47 € pozostávajúca z nevyplatenej amortizácie (zo škody ako náklady na odstránenie poškodenia cestnej komunikácie v sume 1.481,83 € vyplatená suma 1.012,36 €); spôsob výpočtu amortizácie odporcom a jeho výška v konaní ale sporná nebola. Je nepochybné aj to, kto škodu navrhovateľovi spôsobil, komu v konaní svedčí pasívna vecná legitímácia. Rozsah poistenia zodpovednosti upravuje zákon č. 381/2001 Z.z. (§ 4, 5), zásady, podľa ktorých sa určuje, ráta škoda, určuje Občiansky zákonník. V zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Za škodu sa považuje ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného, spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zmenšenie majetku poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty potrebné na uvedenie veci do predošlého stavu. Pri škode spôsobenej na opotrebovaných veciach treba zistiť všeobecnú cenu, ktorú mali tieto veci v čase poškodenia (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 3 Cdo 234/2007). Dopravnou nehodou poškodené zvodidlá zostali v takom stave, v akom pred nehodou, aj po ich oprave, výmene, v cenovom vyjadrení tesne pred poistnou udalosťou. Z navrhovateľom označených rozsudkov krajských súdov nevyplýva, žeby riešili otázku skutočnej škody, cenu zvodidiel v čase poškodenia, koľko rokov sa zvodidlá užívali, ako boli opotrebované, či ich nebolo možné uviesť do pôvodného stavu iným spôsobom ako výmenou (napr. opravou); prečo neprichádza do úvahy amortizácia, prečo by mal získať viac ako poškodením stratil. Nemožno preto dôvodiť, že súdy rozhodli v obdobnej právnej veci odlišne. Tvrdenie v takomto rozsahu ani navrhovateľ nepredniesol v prejednávanej veci (porovnaj tiež rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 29.5.2007, sp.zn. 6 Co 44/2007). Napokon navrhovateľ vôbec neuvádzal, v čom spočívali náklady spojené s odstránením poškodenia a uvedenie komunikácie do pôvodného stavu.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

Odporcovi úspešnému aj v odvolacom konaní odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania v sume 41,24 €, čomu zodpovedajú trovy právneho zastúpenia, na základe vyúčtovania, za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 13.2.2013 k odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa, keď za základ pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny (v sume 26,56 €) odporca považoval sumu 361,95 €; 1 x 26,56 €, jedenkrát paušálna suma náhrad 7,81 €, spolu 34,37 € + 20 % DPH v sume 6,87 € = 41,24 € [§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1, ods. 8 O.s.p., § 1 ods. 1, ods. 3, § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytnutia služby (do 30.6.2013)].

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.